

Biblioteca Regională
TG-MURȘ, RAM

Cutezători

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

32

JOI, 8 AUGUST
1968, ANUL II

SĂRBĂTOAREA ZILEI MARINEI

Pe fila de calendar a primei duminici de august, descoperim în fiecare an un omagiu adus temerarilor slujitori ai mării.

Tradiția a impus Ziua Marinei ca pe o însuflețită expresie a cinstirii cutezanței și abnegației de care dau dovadă marinarii români în lupta pentru anăarea patriei socialiste, a cinstirii

energiei și priceperii navigatorilor din marina noastră comercială.

La 4 august în toate porturile României au avut loc manifestări sărbătorești, legendarul zeu al mărilor, Neptun, patronându-le și salutându-le ridicind faimosu-i trident.

Festivitățile centrale s-au desfășurat la Man-

galia, în prezența conducătorilor de partid și de stat, în frunte cu tovarășul Nicolae Ceaușescu.

În fotografia noastră: tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU primește raportul comandantului Marinei Militare.

CRONICAR

ORAȘUL FESTIVALULUI

Correspondență specială de la MANOLE AUNEANU

Sofia pare ușor amețită de efervescența Festivalului, mai ales seara, când străzile devin principalul loc de întâlnire al tinerilor de pretutindeni. Pietonul grăbit se strecoară cu greutate chiar pe marile artere, dar poți oare să te grăbești la ora când orașul se transformă, spectaculos, într-o uriașă și fascinantă sală de carnaval? Senegalezii și japonezii se plimbă îmbrăcați în costume pitorești, mexicanii arborează pălăriile «sombbrero», danezii — blonzi și înalți, ca strămoșii lor vikingii — își flutură cu mândrie bărbile lungi. În parcul din fața cantonamentului nostru, mai tinerii colegi ai lui Ionel Budișteanu cîntă «Perinița», recunoscută și aici drept cel mai popular dans al Festivalului (și al Festivalurilor!).

Seara, în capitala bulgară, aerul e răcoros. Vitoșă, «uzina» de ozon a orașului, se afundă

în ceața albastră, iar parcurile și grădinile — faimoasele parcuri și grădini ale Sofiei! — cheamă îndrăgostiții (și nu numai pe ei!) la destăinuirii. Pe străzi, ceasurile ce curg spre miezul nopții explodează ca niște petarde, pe cer zboară rachete multicolore, luminile de neon scriu pe clădiri «Pace», «Frieden», «Paix»...

Timpul e o fată morgana, nu poți să-l prinzi. Poate din cauza aceasta nici Sofia nu doarme. Taxiurile aleargă fără întrerupere, megafoanele transmit încontinuu muzică de dans, tramvaiele și troleibuzele circulă, înțesate de lume, 24 de ore din 24. Și hobby, acești neobosiți colecționari de insigne care te acostează la fiecare pas, dispuși să-ți ofere cravata sau pantofii pentru un «autograf de metal»... Și «beatles-ii» care sfidează ritmurile clasice și smulg

chitarelor — o dată cu melodia — și corzile...

Ei bine, acest mozaic de orașului o culoaie aparte, e un fel de destindere dacă vrei, fiindcă, în genere, tinerii veniți aici din peste 140 de țări sînt mult mai sobri. Ei văd în Festivalul de la Sofia un prilej de afirmare a personalității tîneretului, o manifestare menită să impună spiritul de pace, de solidaritate și prietenie. Se întîlnesc în dialoguri pe teme de major și unanim interes. Își fac auzit glasul împotriva agresiunii asupra poporului vietnamez și împotriva oricărei alte agresiuni. Impun un cîntec și o poezie pline de vitalitate, omagiind omul și creația sa. Încearcă să se cunoască mai bine, pentru a se stima mai mult.

La Sofia, floarea Festivalului se înalță într-o lumină care-i pune în valoare adevărata-i frumusețe.

CHINDIA

de GHEORGHE TOMOZEI

Fiecare oraș are o emblemă, un însemn heraldic. Ceea ce este pentru Paris turnul Eiffel ori pentru Roma Colosseumul ori pentru Moscova Kremlinul e pentru Tirgoviște turnul Chindiei.

După spusa istoricilor, Chindia ar fi o imitație a turnului Galata din Constantinopol. Acest turn trebuie să fi existat din secolul al XV-lea, ca mărturie stînd cuvintele unui vizitator al Tirgoviștei (în 1653) care afirmă că pe vremea lui Matei Basarab «există în mijlocul curții un turn de piatră, foarte înalt, servind ca fanal, pentru ceasornicul orașului (...) acolo e un fanal mare, care în timpul cînd luminează, nimeni nu îndrăznește să iasă pe stradă... dimineața bat tobele gardele și stingîndu-se fanalul se dă din turnuri așa ca să se audă toți orașenii ca semnal de circulație».

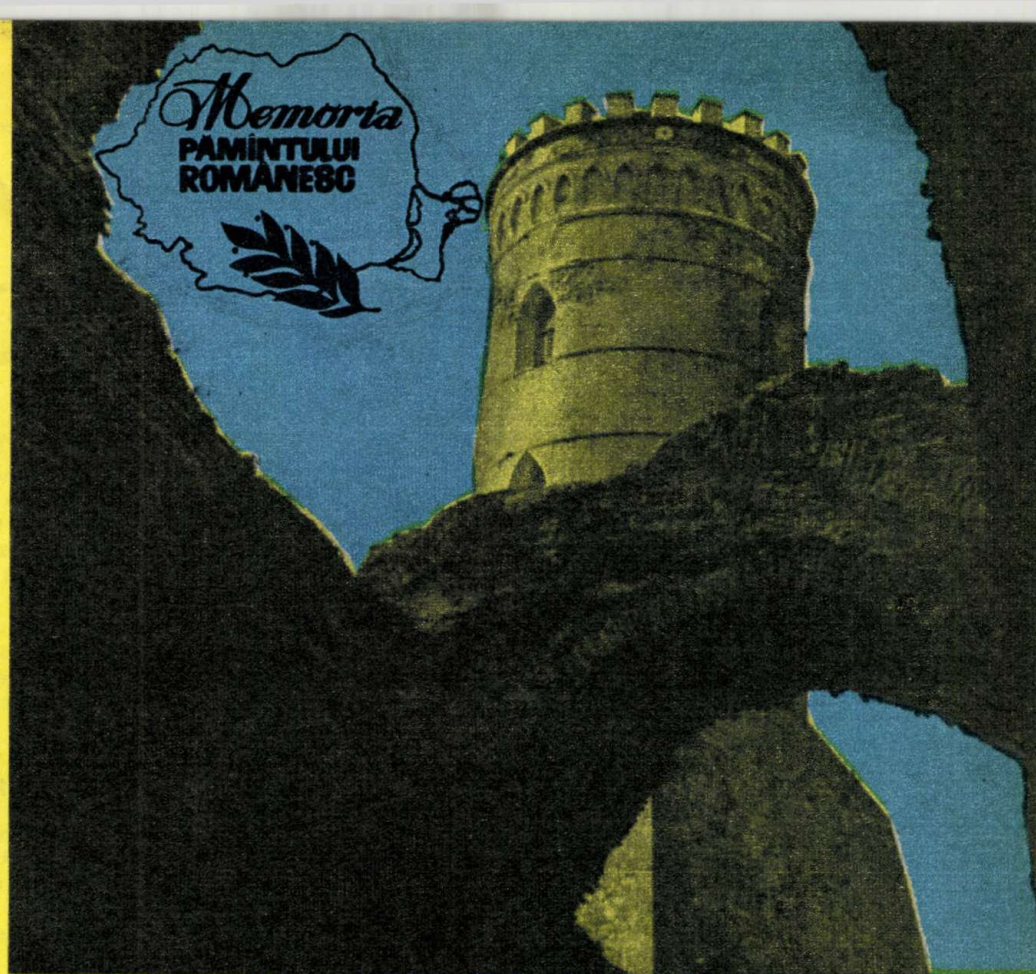
Rostul real al Chindiei a fost, dintru începuturi, acela de a fi turn de apărare la una din porțile curții domnești fiindcă, e știut, Tirgoviște n-a fost niciodată o cetate, un bastion întărit în stare să țină la distanță oștiri asedia-toare. Numai vecinătatea Ialomiței, a dealului cu vii pe care Radu Vodă și-a așezat vestita-i mănăstire, și a pădurilor confereau Tirgoviștei mijloace naturale de apărare. Singurul sistem militar, întemeiat și organizat ca atare, spre a protegi curțile domnești, era cel simbolic străjuit de Chindie — briu de piatră «spart» pe alocuri de porți mobile, cu lanțuri, răsfrînte în apa unor șanțuri mai tot timpul goale, dar lesne de umplut în preajma marilor înclătări. Fără a fi înarmați cu galileice lunete, străjerii din turn vegheau cu ochi umbriți de îngrijorare împrejurimile și distingeau din nouri de colb cavalcadele amenințătoare. Cornul odată sunat, oștenii se pregăteau de bătălie, lipiți de crenelurile despicate în ziduri — în zidul Chindiei chiar — ori buluciți pe la porți, gata să cadă asupra vrăjmașilor.

Pana diacului înnegrit de hrisoave consemnează relativ tirziu Chindia printre zidurile curții Domnești. În 1595 Pigafetta notează prezența în imediata apropiere a caselor voievodului valah a unui «turn făcut într-o bisericuță» de sub temeliiile căruia un drum subteran ar fi condus, pe sub albia Ialomiței, spre o gură aflătoare în plin cîmp, ori poate sub poale de deal. Episcopul catolic Bakšici și, spre mijlocul secolului al XVIII-lea, Paul de Alep pomenesc în manuscrise latine (păstrate la Biblioteca Bathyaneum din Alba Iulia) de Chindie ca de un turn închisoare.

După N. Constantinescu și Cristian Moisesescu, autori ai lucrării «Curtea Domnească din Tirgoviște», Chindia datează din a doua jumătate a secolului al XV-lea, din vremea viforosului Tepeș Vodă. Că turnul acesta s-a întimplat să sufere prin timp modificări succesive, nu mai încapă nici o îndoială: istoria lui nu poate fi alta decît a altor zeci, sute de monumente ale trecutului, pe care mina pioasă a nu știu cărui ctitor n-a putut să le ocrotească, prin timp, de foc și apă și păraginare. Citez din lucrarea mai sus pomenită: «Modificările suferite de această construcție ne împiedică deocamdată să stabilim cu exactitate forma sa de început, deși, cum am afirmat, o indicație în acest sens ne-o oferă cunoscutul desen al lui Bouquet din 1840. Acesta îl înfățișează cu baza piramidală din cărămidă și mult mai scund, ceea ce dovedește că refacerea sa în forma pe care o vedem încă nu avusese loc.»

Mai scund, într-adevăr, dar de frumoase proporții, degajînd deopotrivă impresia de forță severă și delicatețe, turnul desenat (ori mai degrabă imaginat) de către Michel Bouquet pare un uriaș turn de șah într-un joc «persienesc» în care colții ruinelor sînt pioni, iar turlele de biserică, sparte, sînt regi și regine...

Dar să călătorim iluminați romantic de lună în cuprinsul «tablei de șah» care e curtea Domnească. «Tocul» pare să fi fost abandonat brusc, fără voia celor aflați de o parte și de alta a «tablei», o primejdie fără seamăn a năruit cursivitatea «partidei». În cazul Tirgoviștei, liniștea patratelor

negre și sidefii a podelelor a fost tulburată cu moarte de către oștiri prădalnice. Să nu părăsim însă atmosfera sugerată de desenul lui Bouquet și să-l chemăm să ne călăuzească în noaptea Tirgoviștei pe unul din barzii ei neuitați, Ion Heliade Rădulescu. Versurile — desprinse din poezia «O noapte pe ruinele Tirgoviștei» — au fost încredințate filei albe în anul 1836...

«Soarele după dealuri mai strălucește încă,
Razele-i rubinoase vestesc al lui apus,
Și seara, pînditoare sub fiecare stîncă,
Cu-ncet și-ntinde umbra cutezătoare sus.

Muntele al său creștet și-naltă și privește
Linul cobor al zilei, tainicul ei sfințit,
Și raza cea din urmă pe fruntea lui izbește,
Ce mindră ține față cu cerul cel rușit.

Vîntul de seară suflă și frunza-nfioarează;
Roua seninul varsă verdeața renviind;
Dealurile-n cunună cîmpia-ncorunează
Și riul p-a lui cale șoptește șărpuind.

P-a dealului sprinceană, pe fruntea-i cea rîpoasă,
O cetățuie veche, lăcaș religios,
Păstrează suvenirea d-o noapte sîngeroasă.
Ce mult s-aseamănează cu sinu-mi cel noptos.

Astfel într-al meu suflet se-nalt-a mea credință,
P-a patimilor rîpă ca monument s-a pus
Și-ai ține șovăinda, clătita mea ființă
L-a vieții-mi viforoase prea liniștit apus».

SERIA A XI-A

CUPON NR. 11

RĂSPUNSURI:

1.
2.
3.

1. Dacă te abăți numai 8 km din șoseaua Brașov-Sibiu, ai prilejul să întil-nești unul din noile orașe ale țării. El a apărut în anii puterii populare, ca urmare a creării aici a unei mari unități industriale. Azi, orașul fără arhive, construit pe locul unde acum un deceniu și ceva se afla doar o casă de pădurar, numără peste 10 000 de locuitori. Vă rugăm să răspundeți cum se numește orașul și care este marea unitate industrială ce funcționează aici?

2. Un vapor face curse regulate între peninsula Alaska și țărmul de est al Siberiei. El pleacă din Alaska în fiecare zi de joi. Vă rugăm să calculați cite zile de vineri va putea număra căpitanul vasului în luna februarie a unui an bisect, ținînd seama că prima zi a lunii este tot o vineri.

3. Una dintre povestirile lui Mihail Sadoveanu începe cu o frază alcătuită din cuvintele următoare:

«Din tohoarca lui, s-a ridicat de la un proțap, și s-a arătat un om mătălos pășînd legănat în lumina focului».

Numai că, din întimplare, așa cum le-ați citit mai sus, ele au fost aran-jate greșit, deși absolut toate fac parte din fraza originală a scriitorului. Vă rugăm pe voi să formulați fraza corect, așa cum a scris-o Sadoveanu, indicînd și numele povestirii.

DUPĂ CE AȚI TRECUT RĂSPUNSUL PE CUPON, DECUPAȚI-L ȘI LIPI-ȚI-L PE FIȘA VOASTRĂ DE CONCURS ÎN CĂSUȚA NR. 11.

Tot drumul m-am uitat nerăbdător la ceas. Cel puțin pentru mine (dar sînt convins că și pentru Andi), timpul trecea greu, parcă abia se mișca, la fel ca personalul acela cu vagoane vechi și-o locomotivă pesemne de-aceiași vîrstă cu bunica, așa cum nu se mai întîlnesc decît rar, pe unele linii secundare. Cînd am coborît în halta aceea micuță, cu ronduri de flori în față, o flîtină cu roată și cîțiva duzi cu frunzele prăfuite, era 13 și 19 minute și de sus, de pe cerul ca sticla, soarele te lovea drept în creștet, iar de jos pămîntul încins dogorea. Nu ne așteptau nici bunicul, nici bunica, dar la colțul clădirii mici, vîruiță și acoperită cu țiglă, în partea aceea pe unde călătorii ies la drumul din spațele gării, înaltă și subțire, într-o rochie largă și lungă, Tudorița stătea rezemată de perete și spărgea semințe, indiferentă. De fapt eu și cu Andi îi spunem Madona. E cu un an mai mică și ne e rudă, un fel de verișoară sau de mătușă sau cam așa ceva. Porecla i-am dat-o eu, că mă scotea din fire cu sfîilele și tăcerile ei. Avea ceva adormit în mișcări și te privea tot timpul cu niște ochi mari, mari de tot, fapt care-i da, nu știu cum, un aer de mirare. Chiar așa, parcă se mira tot timpul. Acum Madona nici nu ne văzuse. A continuat să stea rezemată acolo și să spargă semințe, pînă cînd am ajuns în dreptul ei.

— Hei, Madono! — am strigat tare, lăsînd jos geamantanul care-mi rupea mîna. Nu vezi că ți-au sosit oaspeții?

Andi incremenise alături, lăsîndu-se cînd pe un picior, cînd pe celălalt. Nu mă uitam la el, dar îl vedeam, mai mult îl simțeam că-i neliniștit și așteaptă ceva, temător. Eu știam însă, înțelesesem numaidecît ce-o văzusem că n-are să se întîmple nici de data asta nimic. Și așa a fost. Madona nici n-a tresărit măcar, doar și-a lăsat capul pe umărul stîng și-a glăsuț din vîrfurile buzelor:

— A, voi erați! Bine ați venit! Poftiți! — ne făcu ea semn cu mîna spre spațele gării. Și fără să ne aștepte, porni înainte.

Mă mîncau palmele. Aveam o poftă grozavă să o ajung din urmă, s-o apuc de cozile lungi și groase și s-o scutur nițel, s-o trezesc, s-o fac să priceapă că nu așa trebuie să se poarte ea cu niște băieți ca noi. Trecuse un an de zile de cînd n-o mai văzusem și ea nu se schimbase de loc. Dar Andi n-ar fi fost de acord cu mine. El și pornise în urma ei, cumpănindu-se din greu cu cele două sacose de vinilin așa de încărcate, încît nu le mai putuse trage fermoarele. Scrișnind din dinți și jurîndu-mă să-i fac Madonei, cît aveam să stăm la bunici, zile și mai amare decît în vara trecută, mi-am săltat geamantanul și-am pornit după ei.

Bunicii locuiesc tocmai în cealaltă parte a satului și de la gară se ajunge mai repede la ei luînd-o direct peste cîmp. Mergeam toți trei, în șir indian, tăcuți, Madona în față, Andi după ea, iar eu la urmă, pe poteca îngustă și bătătorită, cu pămîntul crăpat de arșiță, ce șerpuia printre lanurile de grîu. În gară, în afară de noi nu mai coborîseră decît vreo doi sau trei călători care o luaseră pe șosea. Eram singuri, nu se vedea nimeni cît cuprindeai cu ochii. După vreo zece minute lanurile de grîu s-au terminat și poteca trecea acum prin bostănărie. Madona însă o părăsi și apucă la stînga, pe altă cărare, abia ghicită. Știam, pe-aici scurtam și mai mult drumul și aveam să trecem pe la bătrînul nuc în care ne urcam cînd veneam cu bunicul și ne uitam de jur-împrejur să vedem dacă nu cumva se zărește cineva luînd pepeni. M-am bucurat, singuri n-am fi observat

SURPRIZA

Povestire de Constantin DIACONU

cărarea aceea, și cu toată aversiunea mea față de Madona, i-am mulțumit în gînd. Ardeam de nerăbdare să ajung mai repede acasă, să-i văd pe bunicul și bunica, să scap de soarele acela fierbinte și de greutatea geamantanului, să intru în camerele curate și răcoroase unde tot timpul miroase a mere și a busuioc. Nucul nu mai era departe și puteam spune că făcusem jumătate din cale, numai că drumul era tare greu, trebuia să fim atenți să nu ne-mpiedicăm în lujerii cu foi mari și aspre, printre care pepenii, încă verzi, se odihneau risipiți la întîmplare. Nu știu cum se simțea Andi, eu însă eram tot o apă și aveam de gînd ca măcar trei minute să mă opresc sub nuc. Tocmai atunci însă se întîmplă ceva care-mi răsturnă toate planurile.

Eram cam la 30 sau 40 de metri de nuc cînd l-am zărit pe Lăbuș. Stătea acolo, pe labele dinapoi, pe pămîntul gol și bătătorit, la umbră, și se uita la noi, mișcîndu-și capul cu zvicniri scurte, neliniștite. Se vedea, clienele aștepta ceva, aveam să înțeleg numaidecît ce, în clipa aceea însă m-a uimit faptul că era singur, că bunicul nu se vedea împrejur. L-am strigat, pe numele lui, dar spre surprinderea mea nu s-a clintit din loc. Numaidecît însă am auzit glasul Madonei, cuvintele rostite din vîrfurile buzelor (pînă și cu el vorbea la fel):

— Lăbuș, vino încoa!

Ca zvîrlit de un resort, clienele s-a repezit și în cîteva clipe sărea în jurul ei și se gudura. Atunci m-a cuprins teama. E adevărat, o teamă nedeșlășită, pentru că încă nu știam ce-o să se întîmple, deși presimțeam. Cum n-avea nimic în mîna, Madona ne-o luase mai înainte și în momentul acela se afla la vreo douăzeci de pași în fata noastră. O vedeam bine, proiectată pe albastrul alburii al cerului, înaltă și subțire, în rochia aceea largă și lungă mult mai jos de genunchi, în care parcă înota. Și cum stătea, și-a întors numai capul peste umărul stîng și cu un gest molatic a întins mîna spre noi. Și iar am auzit-o rostind din vîrfurile buzelor:

— Șo pe ei, Lăbuș!

Cred că Andi n-a înțeles nimic, pînă în ultima clipă. Acum însă eu știam ce avea să urmeze și-o furie oarbă m-a cuprins. Dar n-am mai avut timp să fac nici un pas ori să scot vreun cuvînt. Mîrlînd, clienele s-a repezit mai întîi la mine, m-a izbit cu labele în piept și m-a trîntit jos. Geamantanul mi-a sărit din mîna cît colo. Apoi, cînd mi-am ridicat puțin capul și m-am uitat, și Andi se afla pe jos, lîngă cele două sacose răsturnate la vreo cîțiva pași de mine. Iar mai încolo, Lăbuș stătea întins pe burtă, pîndindu-ne. Și cum ne mișcam puțin, mîrlia și-și arăta colții amenințător.

Se zice că delfinii sînt animalele cele mai inteligente. Nici eu și nici Andi n-am văzut delfini decît la televizor, așa că n-am avut posibilitatea să ne convingem pe viu de ade-

vărul acestei afirmații. Tocmai din acest motiv pentru noi cele mai inteligente animale rămîn tot cliinii. Nici nu puteți să vă închipuiți ce deștept poate fi un cliine. Și, totodată, grozav de devotat. Clienele, mai ales dacă-i dresat, nu-și trădează niciodată stăpînul. Știu asta cei care se ocupă de dresarea lor. Iar noi facem parte din aceștia. E adevărat, nu sîntem membrii vreunui club al dresorilor, nu posedăm nici diplome, nici insigne cu care să putem dovedi această preocupare a noastră. Dar și eu, și Andi, avem acasă cîte un cliine dresat de noi și de instruirea cărui ne ocupăm cel puțin o oră pe zi. Asta și ca să ne fîlim cu ei, dar mai ales pentru că ne

sînt de mare ajutor. Cliinii noștri știu să facă o mie de lucruri: să ne poarte servieta cu cărți sau plasa cu țirguiele, să cumpere ziarul de la chioșc, să ducă un bilet unui cunoscut... Odată, după ce am ajuns la școală, înainte de a urca treptele mi-am adus aminte că am uitat caietul de matematică acasă. Pic mă însoțise, îmi dusese servieta și încă nu-i dădusem drumul. Am scris repede un bilet pentru mama, l-am împăturit și l-am prins într-unul din clipsurile de la zgardă. «Du-te repede acasă, Pic! Dă-i biletul mamei și așteaptă să-l citească. Are să-ți dea un caiet pe care să mi-l aduci aici cît mai repede. În zece minute să fii înapoi!» i-am ordonat eu. L-am cronometrat. A sosit în 9 minute și 35 de secunde.

Bunicul e paznic de cîmp la cooperativa agricolă de producție. Deși are aproape 70 de ani, se ține încă drept și vioi și pentru el munca de paznic nu e grea, ba zice că nici nu i se putea găsi ceva mai potrivit. Totuși

vara trecută s-a plins că în câteva locuri porumbul îi fusese «ciupit» și niște pepeni făcuseră «picioare». Bănuia cine punea mâna, dar nu reușea niciodată să prindă pe careva. Atunci mi-a venit ideea (mai bine nu-mi venea) să i-l dresăm pe Lăbuș.

Lăbuș e un cîine ciobănesc, lătos, fioros și puternic, care sta ziua și noaptea legat de un gutui, în colțul curții, lătrînd la toți străinii de pe drum. Ne-am sfătuit îndelung pînă am fixat obiectivele dresajului la care hotărîsem să-l supunem. Urma să-l învățăm, în principal, două lucruri relativ simple: trebuia să meargă nelegat, dar liniștit prin sat și pe cîmp, pe lângă bunicul, fără să sară la oameni și animale; în al doilea rînd, la o po-

Cine știe, poate că ea îi dăduse, într-adevăr, lui Lăbuș frunză tăiată din pădure dacă realizase ceea ce noi nu reușiserăm vara trecută, cu toată experiența noastră de dresori. Stam lungit cu burta la pămînt, în țărîna fierbinte, lângă geamantanul răsturnat. De sus soarele îmi ardea spinarea și, ca să nu mă bată prea tare în cap, rupsesem o frunză de pepene și mi-o pusesem pe creștet. Mi-era greu, tare greu, mă simțeam ca într-un cuptor, setea și foamea mă chinuiau, nu mă puteam mișca, nu puteam nici măcar să stau de vorbă cu Andi, că lăcea mai mică mișcare sau zgomot Lăbuș mirlia, arătîndu-și colții. Dar toate astea erau un nimic pe lângă furia și rușinea care clocoteau în mine. Ne-o făcuse Madona. De fapt mi-o făcuse mie, că lui Andi n-avea de ce să-i poarte pică. Dar cum era prietenul meu, îl lăsase și pe el să-mi împărtășească soarta... Știam însă că situația asta nu putea să dureze o veșnicie, că mai curînd sau mai tîrziu aveam să scăpăm de acolo și să ajungem acasă, la bunici, aveam să intrăm pe poarta acelei curți unde, într-o casă alăturată, locuia și ea. Cu speranța la clipa aceea, îmi storceam mintea gîndindu-mă cum să mă răzbun mai bine. Dar pe măsură ce mă frămîntam, îmi

dădeam seama că orice aș fi întreprins de acum încolo împotriva Madonei, nimic n-ar fi putut echivala gestul ei, gîndit și pregătit cu răbdare un an de zile. Și din cauza asta îmi era atît de necaz, că-mi venea să-mi dau cu pumnii în cap. Greșisem, Greșea mea era că nu mi-am închipuit-o niciodată pe Madona în stare de așa ceva...

Nu știu cît am stat așa. Poate o oră, poate două, poate chiar trei. N-aveam ceasul la mîna, mi se rupsesse cureaua și încă din tren îl pusesem în buzunarul pantalonilor. Și acum nu puteam să mă răsucesc, să ntînd mîna și să-l scot de acolo. Deodată însă mi s-a părut că aud departe, înspre sat, o fluierătură unduioasă, ca o chemare. În clipa aceea Lăbuș a ciulit urechile, atent. Apoi, cînd fluierătura s-a repetat, cîinele s-a ridicat, s-a învîrtit puțin în loc uitîndu-se la noi cu niște ochi care voiau parcă să ne ceară iertare, apoi a pornit în fugă ușoară spre sat, lăsîndu-ne singuri. M-am ridicat de jos și mi-am scuturat puțin hainele de țărînă. Îmi amorsaseră toate încheieturile și am făcut cîteva mișcări să-mi revin. Mai încolo, lângă sacșele lui burdușite, Andi dormea. M-am dus și l-am scuturat de umăr:

— Hai, mă, scoală-te, că Madona și-a chemat cerberul acasă și sîntem din nou liberi!

Cînd am intrat pe poartă, bunica tocmai dădea grăunțe la păsări. Ne-a văzut, dar parcă nu-i venea să-și creadă ochilor. Era bucuroasă, se vedea, dar și nedumerită, îngrijorată:

— Mihae! Andreie! De unde veniți, băieții maichii? Credeam că sosiți mîine. Că Tudorița v-a așteptat la tren. De trei zile vă tot așteaptă. Ați mers cu vreun camion de sinteți așa plini de praf?

— Da, bunico, de la Fetești am venit cu un

camion de ocazie — i-am răspuns eu furînd din zbor ideea pe care mi-o dăduse.

Atunci am auzit un chicot de ris în căsuța din fundul curții. Una dintre uși era deschisă, pe ea se vedea o parte din interiorul camerei și probabil că televizorul mergea, căci se auzeau voci. O rumoare care cînd se ostioia, cînd izbucnea puternică și prelungă, ca niște valuri dezlănțuite. Între timp, uitasem, dar în clipa aceea mi-am adus aminte de meci. Era pe sfîrșite, desigur, îl pierdusem. N-avea nici un rost să mă duc acolo, dar chicotul acela înfundat parcă mă izbise ca o palmă peste obraz. Am îmbrățișat-o pe bunica cu ochii la ușa aceea deschisă, apoi am vrut să pornesc spre ea, dar mi-am adus aminte de Andi. Andi tocmai își apucase sacșele de toate și voia să pornească cu ele în urma bunicii. L-am apucat de mîna, mai sus de cot și l-am strîns tare:

— Lasă-le jos și vino cu mine!

Am pornit amîndoi, alături, obosiți, prăfuiți, abia tîrîndu-ne picioarele. În prag ne-am oprit. Adică eu m-am oprit. De Andi nu mai știu. La drept vorbind, încremenisem. Într-unul din cele două scaune-fotolii stătea răsturnată, picior peste picior, cu fața la televizor și jumătate întoarsă spre ușă, o fată grozav de frumoasă. Era singură și mi se părea cunoscută. Parcă o cunoșteam de undeva, dar nu știam de unde. Părul de culoarea paiului îl avea întins pe tîmple și legat la spate, de unde îi cădea în șuvițe bogate, ca un evantai, spre umeri. Purta o bluză albă, de mătase, și-o fustă tot albă și scurtă, dar din alt material, mai gros, și strînsă la mijloc cu un cordon lat de piele, c-o cataramă lucitoare de alamă. În picioare avea pantofi tot albi și ei, din plasă fină și cu tocuri înalte. Își ridică privirile spre noi și numaidecît sări în sus și începu să țopăie de bucurie.

— Miti! Andi! Ce bine îmi pare că vă văd!..

Ne sărută repede pe obraji, mai întîi pe mine, apoi pe Andi, împinse scaunele-fotolii spre noi rugîndu-ne să luăm loc. Apoi se repezi la colțul unde se afla frigiderul, zdrăngăni cîteva clipe pe acolo și apărură în fața noastră cu o tavă pe care se aflau două farfuriore cu dulceață de cîreșe negre și două pahare cu apă rece, aburite.

— Vai, sînt sigură că sinteți obosiți și însetați de pe drum! Serviți-vă! O să vă facă bine! Ce mult mă bucur că ați venit!...

Aș fi vrut să mă uit la televizor, tocmai se consuma o fază palpitantă, îmi dădeam seama după izbucnirea vocilor care făceau să-mi țiuie urechile, dar un timp camera aceea, cu tot ce avea în ea, s-a învîrtit cu mine. Apoi, cînd s-a oprit, primul lucru pe care l-am văzut a fost Andi, stînd răsturnat în scaunul-fotoliu, cu hainele lui murdare de pămînt și țînînd în mîinile, și ele murdare tot de pămînt, farfuriore cu dulceață în care înfîgea lingurița și apoi o ducea, calm, imperturbabil, la gură. Atunci mi-a venit să-i strig în urechi, tare, să răsune casa, să se audă pînă departe, în sat și în cîmp: «Știi ceva, Andi?! Fericiți cei săraci cu duhul!...» Dar nu i-am strigat, pentru că fata aceea m-a întrebat foarte mirată:

— Tu de ce nu servești dulceață, Miti?

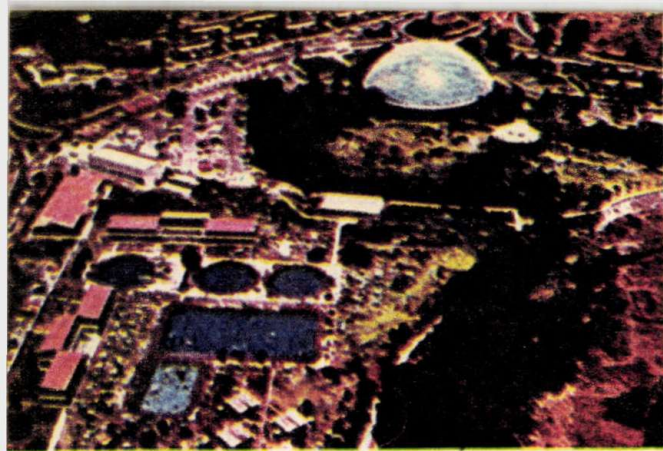
Mi-am ridicat privirile spre ea. Dar ochii Tudoriței erau așa de sincere uimiți, încît m-am trezit vorbind fără să vreau:

— Ba o mîncînc, cum să n-o mîncînc...

Am încercat lingurița zdrăvăn și am dus-o la gură. Era o dulceață grozavă, cum nu mai mîncasem niciodată. Am băut pe nerăsuflăte paharul cu apă rece, apoi i l-am întins, rugînd-o să-mi mai dea unul...

Ilustrație: Pompiliu DUMITRESCU

runcă așume, să-i găsească și să-i facă pe cei care îndrăznesc să ciupească cîte ceva de pe cîmp să se culce jos și să-i păzească cu străsnicie pînă sosea bunicul să vadă cine e. Am pus la bătaie toată priceperea noastră și timp de o lună am consumat cu el o groază de mămăligă și vreo cîteva kilograme de zahăr cubic. Totul însă a fost zadarnic. În afară de faptul că Lăbuș s-a împrietenit mai mult cu noi, n-am reușit să-l învățăm nimic. Madona privea cu aerul ei de continuă mirare, de sus și de la distanță, îndeletnicirea noastră și din cînd în cînd îndrăzneam să ne dea sfaturi: «Dacă vrei să vă asculte, hrăniți-l cu frunză. Duceți-l în pădure și tăiați-i frunză!» Andi tăcea, nu zicea nimic. În schimb eu mă enervam și tăbăream cu tot felul de ironii. În școală trec drept cel mai ironic băiat. Cred însă că dacă aș strînge toate ironiile făcute la adresa colegelor mele și tot n-ar fi atîtea cîte primea Madona în două luni de vacanță petrecute la bunici.

PRELUDIU LA MEXICO

La 12 octombrie 1968 lumea întreagă va avea privilegiul îndreptate spre Mexic. În această zi, pe marele stadion al Oraşului universitar se vor desfăşura, în prezenţa preşedintelui republicii, ceremoniile deschiderii celei de a XIX-a ediţii a Jocurilor olimpice. Şi timp de 15 zile (până la 27 octombrie), numele Mexicului va apare în titlurile tuturor ziarelor din lume şi pe milioane de mici ecrane. Pentru primirea şi găzduirea celor mai buni sportivi ai Terrei şi a sutelor de mii de vizitatori, au fost deschise din timp numeroase şi imense şantiere. Se lucrează mult, într-un ritm susţinut, sub conducerea renumitului arhitect Pedro Ramirez Vasquez. Mexicul vrea să demonstreze în tregii lumi că şi o naţiune mică este capabilă să fie la înălţime în calitatea de gazdă a Jocurilor olimpice. Iată,

după revista «Paris Match», câteva date despre cadrul în care se vor desfăşura apropiatele jocuri:

● Octombrie, luna în care vor avea loc întrecerile olimpice, este a soarelui şi a nopţilor cu lună, sezonul ploilor fiind terminat.

● Marea majoritate a probelor se vor desfăşura pe diferite stadioane din capitala Mexicului, aflată la 2 240 m altitudine. Doar competiţiile de vele se vor disputa la Acapulco, iar cele de călărie la Oaxtepec, într-un peisaj deosebit de pitoresc (dominat de marii vulcani Popocatepetl şi Iztlacihnatl), amindouă localităţile avînd o climă foarte dulce.

● Stadionul Aztec (100 000 de locuri, tribunele acoperite) va găzdui meciurile de fotbal (între 13—26 octombrie).

Gazonul este de 120/90 metri, orientat spre nord-sud, astfel ca soarele să nu jeneze jucătorii.

● Ultimele progrese ale ştiinţei şi tehnicii au fost puse în serviciul Jocurilor olimpice. De exemplu, vor fi folosite cele mai perfecţionate instalaţii de cronometraj electronic şi, pentru prima oară în Mexic, televiziunea în culori.

● Prilejul oferit de Jocurile olimpice va fi folosit şi pentru o mare confruntare de idei şi opere de artă. Vor fi prezentaţi, cu operele lor, într-o mare expoziţie, numeroşi şi renumiţi pictori şi sculptori din toată lumea.

● Nu vor lipsi nici manifestările specifice: sărbătoarea focului olimpic de la Tetihuacan

şi Festivalul de folclor. Acestea vor fi complemente de Festivalul de balet, la care vor participa toate cele cinci continente; de expoziţia asupra aplicării energiei nucleare pentru prosperitate şi umanitate; de expoziţia destinată eforturilor de cunoaştere a spaţiului cosmic; de reuniunea internaţională a sculptorilor şi poetilor etc.

● Oraşul Mexico va ţine la dispoziţia vizitatorilor numeroasele sale muzee, în care se află zeci de mii de exponate ce vorbesc despre vechile şi exoticele civilizaţii precolumbiene. Cel mai mare este Muzeul de antropologie (cu 60 000 de piese).

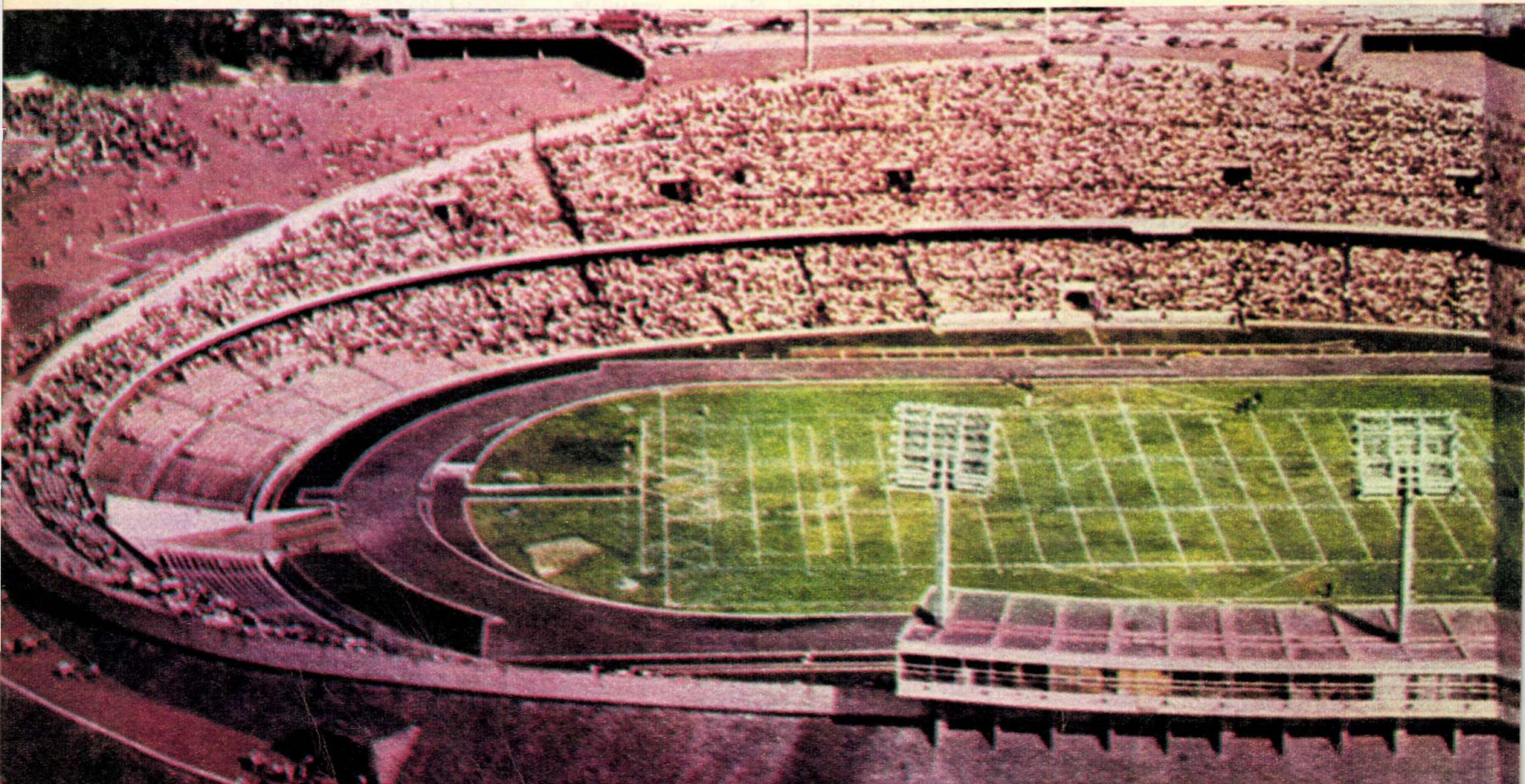
● Ţara întreagă va fi, pentru sportivi şi vizitatori, un adevărat şi uriaş muzeu. Ei vor a-

vea posibilitatea, străbătînd de la un cap la altul Mexicul pe o lungime de 24 000 km (fie pe calea ferată, fie cu autobuzele şi limuzinele pe modernele autostrăzi), să vadă şi să admire circa 11 000 de mărturii arheologice, temple şi piramide care vorbesc despre civilizaţiile Maya şi Aztecă.

● Preşedintele republicii a lansat un cuvînt de ordine: «Mexicul, prietenul tuturor, trebuie să facă în aşa fel ca Jocurile olimpice să servească marea cauză a prieteniei între popoare.»

Lumea întreagă e convinsă de realizarea acestui imperios dezerat şi de aceea aşteaptă această ediţie a Jocurilor olimpice nu numai cu nerăbdare, ci şi cu încredere.

Pentru cei 500 000 de locuitori ai săi, Oaxtepec-ul este un adevărat paradis. O dovedeşte şi vederea aeriană a celor cinci piscine de care dispune (foto 1). Stadionul olimpic din Mexico, unde se vor disputa întrecerile de atletism, are 80 000 de locuri şi poate fi evacuat în 15 minute (foto 2).

UN ÎNTEMEIETOR AL LITERATURII MODERNE ROMÂNE

Costache Negruzzi — portret de tinerețe.

Era în 1840. Trecuseră câteva decenii de când cultura românească se găsea în plin proces de prefacere. Pretutindeni în Europa, națiunile care-și câștigaseră dreptul la viață independentă, respectul, gloria și înțietatea se înfățișau lumii nu numai cu faptele de arme și cu roadele meșteșugurilor, ci și cu artele și literele lor. A avea poezie, muzică, pictură, știință, era tot așa de important pentru o națiune modernă ca și a avea un stat în care să fie singură stăpînă. Cu atît mai importantă era această condiție pentru națiunile ce luptau să se elibereze de sub robii și vasalități străine, pentru popoarele cărora puteri mult mai mari le negau dreptul de a fi socotite națiuni.

De cîteva decenii, în Moldova, Țara Românească, Transilvania se lucra fără odihnă la punerea temeliiilor acestei culturi, la dovedirea faptului că și pe aceste meleaguri răsădurile prețioase ale artelor și literelor veacului pot crește la fel de bine ca oriunde. **Ienăchiță Văcărescu** lăsase urmașilor săi testamentul de a «crește limba românească», și o mulțime de lucrători harnici din toate generațiile erau ocupați cu transpunerea în limba română a operelor marilor scriitori de peste hotare, făcînd dovada că graiul poporului nostru poate îmbrăca simțămintele și ideile lui **Voltaire** și **Montesquieu**, lui **Byron** și **Lamartine** sau **Victor Hugo**, lui **Cervantes** ori **Balzac**. Oricît de stingace erau unele din aceste traduceri, ele dădeau modele, creau un «climat» nou. Și în acest climat începuseră a răsări, tot mai dese, întîile scrieri originale.

În acest moment, un tînăr de 22 de ani, pe nume **Mihail Kogălniceanu**, avu curajul să spună vremii sale că niciodată traduceri singure nu pot face o literatură. Calea spre

de Dan ZAMFIRESCU

o adevărată literatură națională cere aplecarea asupra izvoarelor proprii de inspirație — o constituie trecutul, tradițiile, prezentul cu aspirațiile, culoarea, varietatea lui locală, pe care marii scriitori vor ști să le ridice la semnificații și valoare universală. «Vreți o adevărată și mare literatură națională? părea a spune el. Ea se poate făuri numai pe acest drum. Și iată — există cineva care, procedînd astfel, a reușit să ajungă pe culmi. Citiți!»

Și într-adevăr, primul număr al «Daciei literare» dădea la lumină înția capodoperă — în proză — de care luă cunoștința cultura română modernă, în acel an 1840. Nuvela se numea «**Alexandru Lăpușeanu**». Autorul, **Costache Negruzzi** de la a cărui naștere au trecut 160 de ani și de la a cărui stingere se împlinește, acum, un secol.

Măcelărirea boierilor la festinul Lăpușeanului.

Negruzzi a fost, pentru concepția lansată de **Kogălniceanu** la «Dacia literară» asupra căilor evoluției culturii noastre, exemplul viu, care convinge dintr-o dată și care se face urmat. Cunosător foarte bun al literaturilor străine, citind în grecește, în franțuzește și rusește, traducător și el din **Hugo** și alți scriitori, **Negruzzi** publicase în 1835 poemul istoric «Aprodul purice»,

Otrăvirea lui Lăpușeanu.

numit de **N. Iorga** «cea dintîi încercare de a îmbrăca în versuri istoria națională». Dar capodopera sa, «**Alexandru Lăpușeanu**», era gata atunci cînd au fost date la tipar

la **Sadoveanu** și **Camil Petrescu**, crește, ca un stejar, din această minunată ghindă.

Dar nu numai «**Alexandru Lăpușeanu**», ci întreaga operă a lui **Negruzzi** — nu prea întinsă — poartă acest caracter demonstrativ și programatic. El experimentează cu succes, în toate sensurile, programul «Daciei literare», care era și al său. Scrie nuvele inspirate din viața societății moldovenești a vremii, compune scrisori literare reunite sub titlul «**Negru pe alb**», în care adună, ca într-un caleidoscop, amintiri, descrieri, portrete contemporane, discută probleme lingvistice și istorice, anticipînd astfel genul strălucit ilustrat mai tîrziu de **Ion Ghica**.

Dacă **Heliade Rădulescu** și **Asachi** sînt marii animatori ai vieții culturale, deschizători de orizonturi noi, dacă **Bălcescu** și **Kogălniceanu** sînt gînditori politici de geniu, creatori ai istoriografiei noastre moderne, acel care a făcut, primul, dovada pentru toți că literatura română poate avea un mare viitor a fost **Costache Negruzzi**. Este locul și rolul său în istoria culturii românești.

Cele două litografii din această pagină, semnate de **Alexandru Asachi**, au fost publicate în «**Almanah de învățătură și petrecere**», în 1870.

● Într-o scrisoare către **Gh. Bariț** (1839) **Costache Negruzzi** își exprimă astfel sentimentele sale în legătură cu Unirea: «Ca deputat strig în Camera noastră, ca filolog scriu articole, ca român sfătuiesc și propovăduiesc Unirea, fără care bine nu vom mai vedea.»

● **Vasile Alecsandri**, prietenul și colaboratorul cel mai apropiat al lui **Costache Negruzzi**, îl caracterizează astfel pe autorul lui «**Alexandru Lăpușeanu**»:

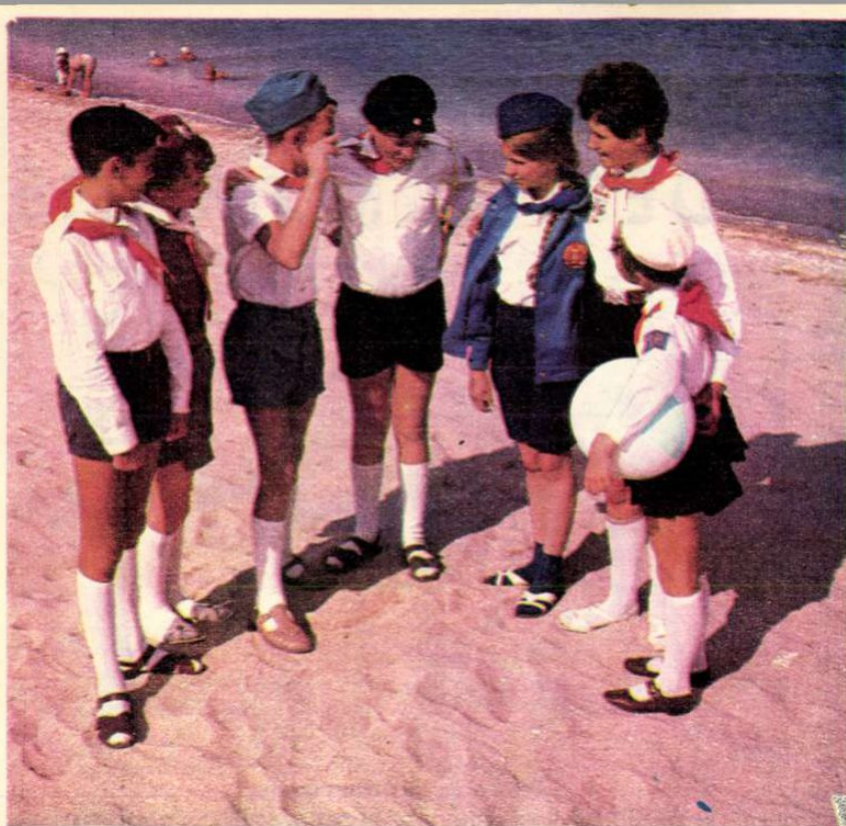
«**Costache Negruzzi** a fost o individualitate marcantă printre contemporanii săi.

Ca om politic a fost liberal, într-un timp unde liberalismul era periculos, căci îl amenința exilul.

Ca om de litere a fost, este și va fi mult timp în fruntea prozatorilor români.

Ca român cu simțul de adevărată naționalitate să-l lăsăm singur a se exprima:

Eu, frații mei, ori unde-oi căuta
Nu mai găsesc ca dulcea Românie...

FRUMOA- SELE ZILE DE LA

Fotoreportaj de Elena SKIBINSKY și Gheorghe CUCU

COSTINEȘTI

O curte în costum de carnaval (dacă curțile pot fi îmbrăcate!). Lampioane, ghirlande, un magnetofon. La ferestrele de jos și de sus ale clădirii din fața mării, perdelele au fost trase. Cite un cap zbirlit și bronzat de copil privește și apără de indiscreții pe cei ce se pregătesc de carnaval. Efectul, surpriza, fantezia sînt ascunse cu strășnicie după perdele. Un carnaval, știe oricine, cu aceste trei atribute își face gloria. Peste drum de frumoasa clădire de piatră — ornată cu drapelele României, Bulgariei, Italiei, Uniunii Sovietice, Republicii Federale a Germaniei, Cehoslovaciei, Poloniei, Republicii Democratice Germane, Ungariei — este marea. Cuminte și singură, trage cu ochiul la luminile de peste drum, mîngiind nisipul. Apoi se retrage cu nostalgie.

Copiii de-aici au fost bunii ei prieteni timp de 14 zile. Astă-seară e carnaval, copiii vor petrece... Dar va fi ultima seară petrecută în tabăra de la Costinești.

— *Cóme facciamo, Sanda? Domani...*

— *Tell me please: do you remember my adress?*

Copiii, costumați care de care mai fantezist, fac să aplaude, să strige, să exclame, să izbucnească în hohote de ris toată adunarea.

— Cum ați petrecut la Costinești? ne adresăm conducătoarei grupului de copii din Cehoslovacia.

— Minunat, răspunde în românește. Suride, apoi continuă în cehă: Știu că în limba română cuvîntul «minunat» este superlativul a ceea ce este mai frumos. Aș vrea ca el să exprime mulțumirile noastre, bucuria acestor zile și tristețea de-a ne despărți de locul celei mai frumoase vacanțe!

Cu caietul de notițe în mînă, trecem mai departe, la conducătorul delegației italiene, un tînăr student.

— Cum s-au simțit la noi copiii italieni? — Excelent. N-am stat numai la Costinești.

Am fost la Histria, la Constanța, la Mamaia, la Mangalia. Am cutreierat aproape tot litoralul. Copiii s-au bucurat cel mai mult de aceste zile. Știți ce mi-a spus unul dintre ei? «Îi invidiez». «Pe cine?» l-am întrebat. «Pe ei, pe români!» «De ce?» — l-am întrebat, surprins de izbucnirea lui. «Pentru că pot avea vacanțe atît de frumoase!»

Pe un perete al taberei, o originală expoziție de desene. Premianții? Copiii din România, din Italia, din Republica Federală a Germaniei, din Cehoslovacia...

140 de copii străini au plecat de la Costinești la Sinaia.

— Cum e la Sinaia?

— Sînt munți...

140 de copii străini au venit de la Sinaia la Costinești.

— Cum e la Costinești?

— Wonderful!

Autocare pregătite pentru Histria, Constanța, Mamaia, Mangalia. La ferestrele autocarelor, stegulețe.

În altă zi, toți copiii din tabăra internațională de la Costinești se pregătesc pentru Festivalul tinerelor talente. Un festival în care fiecare va face să strălucească un crîmpei din țara sa.

«Costinești, România, 1968. Un colț de litoral într-o țară primitoare, cu oameni amabili și copii veseli». O însemnare pe un caiet aparținînd unui copil, care, curînd, va fi la mii de kilometri distanță de România.

Indiferent de spațiu, inima îi va spune mereu că a lăsat aici prieteni buni.

PRIN ÎMPĂRĂȚIA DELTEI

Așteptam cu nerăbdare să ajungem la ținta excursiei noastre. Delta ni s-a înfățișat în toată splendoarea și măreția ei. Soarele parcă și concentrase toată strălucirea și căldura lui asupra acestui paradis al păsărilor.

Pentru a putea vedea mai bine frumusețile Deltei, niște pescari cu bărbi lungi, care le dădeau înfățișarea unor bătrîni conducători de oști, ne-au luat în bărcile lor mari, negre, care, după cum am aflat mai tîrziu de la ei, se numeau lotci și se găseau cu zecile în Deltă. Vislele s-au afundat cu un clișoit lin în apă și astfel fantastica noastră călătorie a început.

Ne strecuram printre perdelele stufului, care parcă se deschideau în fața noastră, făcîndu-ne loc. Mirosea a stuf verde, un miros plăcut, greu de definit. Nu ne mai săturam privind. Cînd nici nu te așteptai, țîșneau, săgetînd albastrul cerului, naștii, frumoșii cormorani, egretele albe, grațioase, adevărate regine ale Deltei. Toată verdeața, toată acea risipă de culori și de mireme ne fermecau, făcîndu-ne să ne simțim într-o lume de basm. Nici nu ne-am dat seama cînd soarele, înroșind zărilor, își luă rămas bun pentru o noapte. Cu regret, ne-am întors la «bază». Acolo am mîncat o nemaipomenită ciorbă pescărească. Apoi am aprins un foc de tabără. Am mai aruncat o privire Deltei: în lumina lăptoasă a Lunii, părea într-adevăr o împărăție, o împărăție peste care se auzeau, ca niște trîmbițe prevestind culcarea, țipetele păsărilor.

...A doua zi, la ora 8, cînd soarele se și ridicase de două sulițe în înaltul cerului, ne-am luat rămas bun de la «bătrîni conducători de oști» și le-am promis că vom reveni.

CIUBOTARU MIHAI, cl. a VII-a A, Liceul nr. 6 „V. Alexandri” - Iași

O PASIONANTĂ EXPEDIȚIE

La circa 12 kilometri înainte de Reșița, drumul asfaltat dinspre Caransebeș trece pe la marginea satului Soceni.

Coborînd din autobuz, am intrat în micul sat așezat pe malurile pîrului Valea Satului. Am cotit apoi spre stînga, intrînd în Valea Turislavului, de-a lungul pîrului cu același nume.

În curînd am lăsat în urma noastră ultimele case și grădini ale satului. O tablă indicatoare ne-a atras atenția că am ajuns la ținta excursiei noastre: Rezervația paleontologică «Valea Turislavului» a Academiei R.S. România, întinsă pe 1 400 mp, între dealuri domoale, acoperite cu pajiști, cu livezi de pruni și cireși. La început nu am observat nimic deosebit, ni s-a părut că ne aflăm într-o zonă comună din partea deluroasă a județului Caraș-Severin. Cercetînd însă cu mai multă atenție malul drept, abrupt al pîrului, am observat, printre straturile de nisip, pietriș și argilă din care este format, o mulțime de cochilii de moluște, fosile albicioase, de forme variate și mărimi cuprinse între 0,5—4 cm. Studiile făcute asupra acestor fosile permit oamenilor de știință să tragă diferite concluzii asupra condițiilor de viață care au stăpînit aici cu milioane de ani în urmă. Rîntul se află în grija elevilor Școlii generale de la Soceni.

În continuare am vizitat și punctul Polițoane, situat la altă margine a satului. Din mulțimea de denumiri științifice ale fosilelor văzute, menționăm pe cea a gastropodului de pe fotografia alăturată: *Melanopsis martiniana*.

Am încheiat excursia cu o masă întinsă pe malul pîrului Polițoane, în susul rezervației, într-un aniniș umbros. În pîriu am văzut peștișori și raci. Peste apă zbura din cînd în cînd o libelulă străvezie. În jurul nostru își dădea mina fauna a două ere.

VAKA MARIA SOLVEIG, cl. a VII-a D, Liceul nr. 2, Timișoara

ALIMENTAȚIA VIITORULUI

CARTE DE VIZITĂ

Specialist de recunoaștere mondială în bolile de nutriție și dietetică, profesorul doctor I. Pavel, membru corespondent al Academiei R.S. România, este autorul a numeroase tratate științifice apreciate în lumea întreagă. Un premiu al Academiei Române, două premii ale Academiei de Științe din Paris și încă unul al Academiei de Medicină din capitala Franței acordate lucrărilor sale cele mai cunoscute grăiesc atât despre importanța lor, cât și despre notorietatea savantului român. Profesorul doctor I. Pavel este inițiatorul organizării, cu multe decenii în urmă, a centrului antidiabetic din București, care a format cadre prețioase pentru medicina țării noastre. Strădaniilor sale, asociate cu ale altor cutezători ai luptei pentru sănătatea tuturor, li se datorește și crearea Centrului de asistență medico-socială a diabeticilor, care a obținut realizări de răsunet. Activitatea internațională a oaspetelui rubricii noastre de știință la congresele mondiale de specialitate, în comitetele de redacție ale mai multor reviste de medicină și în Comitetul de direcție al Asociației europene pentru studiul diabetului arată încă un aspect al multilateralei sale participări la viața științifică. Preocupat de viitorul medicinei românești, profesorul universitar I. Pavel s-a dăruit cu pasiune, de la catedra Institutului Medico-farmaceutic, tineretului, celor care, mâine, vor ține sus făclia progresului științific în România.

de prof. univ. ION PAVEL
membru corespondent al Academiei R.S. România

Datele problemei sînt simple. Populația globului este azi de 3,5 miliarde locuitori. Ea va fi, în ritmul de creștere actual, de 6—7 miliarde la sfîrșitul secolului, adică peste circa 30 de ani. Este evident că în aceste împrejurări trebuie căutate și găsite noi și mari resurse alimentare.

Prînzul în rachetă

Necesitățile viitorului sînt previzibile. Dar soluțiile?

Se vorbește uneori de o alimentație în pilule sau comprimate și alimentația cosmonauților este făcută să stimuleze această iluzie. Nu cunoaștem aproape nimic din secretele alimentației acestora, dar ni se pare că problema este cu totul specială și că nu are specificul unei alimentații de durată; ca atare, ea nu poate fi privită ca o veritabilă alimentație a viitorului. Valoarea calorică necesită și o anumită cantitate, iar dacă volumul alimentației cosmonautului trebuie să fie mic, el este obligat să preia diferența din propriile sale rezerve corporale. Ce-i drept, este posibil ca omul să poată trăi, în condiții de activitate redusă, timp de 15—20 de zile fără alimente externe, preluînd cantitatea necesară din rezervele corporale, la care se adaugă lichide și câteva comprimate de vitamine sau biscuiți cu proteine. Minimul de alimente, protide în particular, pe care spațiul redus din astronavă îl poate adăposti, permite dublarea acestui răgaz. Nu avem însă de-a face cu o alimentație a viitorului, care comportă înainte de toate durată și anumite variații de activitate și climat.

În aceste împrejurări, efortul contemporan a fost îndreptat spre găsirea de surse noi de hrană.

Specii neglijate

Alimentele sintetice formează țelul principal către care se îndreaptă cercetările savanților. Dacă grăsimile au putut fi sintetizate și glucidele sînt pe cale să fie și ele realizate în laborator, proteinele, substanțe cu rol plastic reparator deosebit de important în ali-

mentația omului și a viețuitoarelor în genere, formează azi obiectul studiilor celor mai susținute. Un număr de aminoacizi, componenții proteinelor (între care lizina) au fost de pe acum sintetizați. Aceasta constituie, fără îndoială, un mare progres. Deși producția actuală este mică, nu ne este interzis să visăm o mare industrie a proteinelor.

Necesitățile de azi vor deveni foarte mari într-un viitor pe care trebuie să-l socotim apropiat. Dacă o dată cu progresele medicinei dublarea populației se face azi în 30 de ani, în 100 de ani se va ajunge la cifra de 45 de miliarde locuitori, populație pe care economistul american Clark crede că, bucurîndu-se de ajutorul științei și tehnologiei, Pămîntul o va putea asigura cu alimentele necesare.

În aceste împrejurări, sinteza principiilor alimentare pe cale industrială este indispensabilă.

În așteptare, goana după proteine a dus la descoperirea de surse naturale

susceptibile să acopere mai repede nevoile viitorului apropiat. Natura s-a dovedit mult mai generoasă decît se credea pînă nu demult. Se pare, de pildă, că ne aflăm în pragul unei adevărate revoluții în alimentație, că în deceniile următoare vor apare noi alimente provenite din surse naturale nefolosite pînă acum. Acest lucru nu este de mirare dacă ținem seama că s-a stabilit că dintre cele 350 000 de specii vegetale cunoscute în prezent nu sînt

cultivate decît 600, iar din aproape două milioane de specii de animale doar 50 sînt domestice și contribuie la alimentația omului.

Un exemplu în acest sens este edificator. O sursă abundentă de proteine animale ar putea-o constitui marile turme de ierbivore care trăiesc în Africa și care ar putea fi domesticate. Interesul acestei soluții rezidă și din faptul că procentul de carne utilizabilă furnizată de antilope, gazele, girafe variază între 57% și 63%, față de numai 50% în cazul raselor domestice. În timp ce la acestea din urmă grăsimile ating 28% din greutate, spețele sălbatice menționate nu conțin decît circa 0,3%. Carnea lor e deci mai bogată în proteine, ceea ce le face mai apte pentru împlinirea lipsei acute de proteine din aceste regiuni ale globului.

Alga-minune

Cercetările se îndreaptă de asemenea spre găsirea unor noi alimente cu valoarea nutritivă a laptelui, a cărnii, a ouălor și a peștelui. Este evident că producția de lapte și de carne nu poate fi sporită substanțial în decursul cîtorva ani, mai ales în țările situate la tropice, unde se pun probleme deosebite de acclimatizare a animalelor. Iată de ce cercetările nutriționiștilor s-au îndreptat în alte direcții. Astfel, s-a ajuns la utilizarea unei alge monocelulare, chlorella, cultivabilă în bazine de lemn și în terenuri mlăștinoase ori bălți secate. Bogăția în proteine a acestor alge depășește pe cea a laptelui. Rentabilitatea culturilor experimentale este foarte ridicată, deoarece cultivarea necesită puțină mîină de lucru, valorifică terenuri considerate nefertile și furnizează anual circa 44 de tone de materie nutritivă la hectar. Utilizate în laborator ca unică sursă de proteine, vitamine și grăsimi, aceste alge au permis crește-

finărie din Franța par s-o demonstreze).

O altă sursă de proteine o constituie frunzele verzi și mugurii unui mare număr de plante neutilizate pînă acum în alimentație. Valoarea nutritivă a acestei surse alimentare se bazează pe principiul binecunoscut în igiena alimentară, potrivit căruia mai multe proteine alimentare cu valoare nutritivă mică dau un amestec cu o valoare superioară, apropiată de cea a laptelui sau a cărnii. Recoltarea acestor plante prin secare înainte de coacere este urmată de supunerea lor la o prelucrare industrială care nu necesită instalații complicate și în cursul căreia li se extrage sucul. Acesta e apoi filtrat și încălzit la 80°C. La această temperatură proteinele vegetale coagulează. Produsul final este o masă de culoare verde închis, fără miros și fără gust, de consistență drojdiei de bere. Ea poate fi încorporată în aluaturi și a fost încercată experimental în hrana unor oameni din diferite țări, care au consumat-o fără dificultate.

În America Centrală, după investigarea obiceiurilor și a surselor alimentare locale, cercetătorii s-au oprit la un amestec de porumb, sorgho, grăunțe de bumbac și drojdie de bere care are aspectul făinei și se numește incaparina^{*)}. Amestecat cu apă, fiert și aseasonat cu zahăr, scortîșoară sau vanilie, acest nou aliment are un gust agreabil și aceeași valoare nutritivă ca laptele. Prelucrarea industrială puțin pretențioasă i-a asigurat un preț foarte scăzut și o largă difuziune, încă din 1959. O încercare similară a dus la valorificarea alimentară a turtelor rămase după extragerea uleiului din semințele oleaginoase (arahide, susan, dovleac).

Aportul oceanelor

Pornind pe aceeași linie a prețului de producție redus și a valorii nutritive

stanțe organice. În afară de pește, mi-riadele de organisme microscopice vegetale și animale numite plancton, care populează zone imense din oceane, au furnizat în Extremul Orient materie primă pentru fabricarea unei paste alimentare foarte hrănitoare. Consumul de plancton se ridică, de pildă, în Tailanda la circa 5 000 de tone anual.

Nu trebuie să se creadă că o alimentație industrială sau semiindustrială ar fi mai puțin gustoasă decît alimentația curentă. Ea poate fi chiar foarte rafinată, judecînd după caviarul sintetic realizat de Nesmeianov.

Pe de altă parte, lărgirea spațiului productiv, ameliorarea terenurilor ne-productive vor îmbunătăți și ele alimentația viitorului. La o recentă conferință internațională s-a propus, în vederea creșterii randamentului în pescuitul oceanic, cultivarea în crescătorii a peștelui mic pînă ce devine suficient de robust, pentru ca apoi, aruncat în ocean, să se poată apăra. Pentru același motiv s-a propus răscolirea cu ajutorul unor echipamente telecomandate a compostului^{**)} bogat în elemente nutritive de pe fundul mării.

Paralel cu descoperirea surselor noi, trebuie dusă o acțiune educativă, pentru ca alimentația existentă în unele părți ale globului să devină alimentația zilei de mîine în cele deficitare. Unele interdicții religioase care, din nefericire, dăinuie și azi în anumite regiuni ale globului, privind consumarea ouălor, a peștelui, a unor cărnuri, alimente care, din această cauză, sînt înlocuite cu altele avînd un conținut sărac în proteine, vitamine, fier, trebuie reconsiderate și îndepărtate. Tot cu mijloace educative se cere împiedicată irosirea vinovată a alimentelor. Este cazul excesului de alimentație. Supraalimentația și urmările ei, obe-

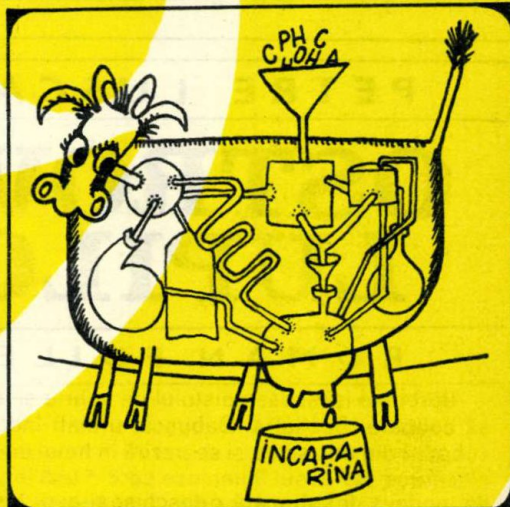
rea în bune condiții a cîtorva generații de animale de experiență, fără să apară nici o tulburare de nutriție. A fost demonstrată deci valoarea nutritivă a chlorellei, care în viitor va putea fi consumată în mari cantități.

Și unele specii de microorganisme, ca de pildă levurile de petrol, ar putea constitui o nouă sursă alimentară, datorită creșterii lor rapide și calității proteinelor obținute pe mediu cu bază de petrol. (Experiențe făcute într-o ra-

maxime, alte grupe de oameni de știință au luat ca materie primă peștele de calitate inferioară. Acesta e sfărîmat, degresat, dezodorizat și livrat sub forma unei pudre. Acest preparat constituie unul din alimentele cele mai bogate în proteine realizate industrial. El se poate încorpora în diferite preparate culinare, cărora le ridică mult valoarea nutritivă.

Apa mărilor și a oceanelor furnizează în prezent în fiecare an tone de sub-

Desene: Zoe LANGADA

zitatea, guta, diabetul trebuie combătute cu aceeași energie ca și subnutriția și carențele vitaminice din țările ne-dezvoltate. Se va tinde astfel la un echilibru salutar pentru populația planetei noastre.

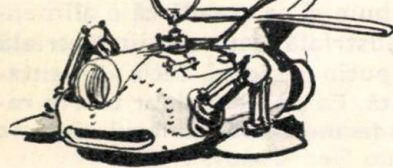
^{*)} De la inițialele Institutului de nutriție al Americii Centrale și a statului Panama.

^{**)} Amestec de resturi organice, calcar, pămînt utilizat ca îngrășămint.

Vacanțele unui linar liniștit

POVESTIRE DE ION CORNELIU REZUMAT.
DESENE DE V. BACIU

CAPTURAȚI DE PIRAȚI
ÎN OCEANUL INDIAN, DIM
DUNĂREANU ȘI ANCA
SÎNT OBLIGAȚI SĂ LUCRE-
ZE PENTRU EI.

LA TERMENUL STABILIT TELEABORDORUL ERA GATA.

VII CU NOI
PE VASUL DE
ABORDAJ.

VOM EXPERI-
MENTA PE VIU...

TOATĂ LUMEA
LA POSTURI!

ATENȚIE!
LANSARE!

DIM, DE
CE FACI
ASTA?

ÎNCĂ UN
MINUT...

FELICITĂ-
RILE MELE,
DIM.

NU ERA DECÎT O ERAVĂ.
ADEVARATUL RĂZBOI
ABIA ÎNCEPE.

(Va urma)

PETRE LUSCALOV

OSTROVUL LUPILOR

ROMAN FOILETON

Bărbosul își scoase pistolul de la briu și le făcu semn băieților să coboare. Scatiul și Babușcă, urmați îndeaproape de Bărbos, coborâră din nou scara și se treziră în holul umbrat și pustiu. Bătrina dispăruse. Bărbosul îl împinse spre o ușă întunecoasă, ce răsărea de undeva, de sub scară, o deschise și-apoi, înștăcindu-i perind, întii pe Scatiu și apoi pe Babușcă, de gulerul cămășii, îi ridică în sus, azvirlindu-i în încăpere. Cei doi băieți se rostogoliră în întuneric. Bărbosul închise ușa și răsuci cheia în broască.

— Unde esti, Babușcă? întrebă Scatiul în șoaptă, scrutind în-tunericul de nepătruns, în timp ce pașii Bărbosului se îndepărtau în sus, pe scară...

— Aici... Aici, Scatiule... auzi el răspunsul înăbușit al lui Babușcă, de undeva, din stînga lui... Ce e cu tine? Ai pățit ceva?

— Nu, nimic, spuse Scatiul, pornind, cu miinile întinse, ca un orb, spre Babușcă. Unde naiba ești?

— Aici, auzi el glasul celui alt lingă urechea lui, și în același timp

OSTROVUL LUPILOR •

178

simți cum mina lui Babușcă îl apucă de braț... Trebuie s-o ștergem, și încă repede.

— Dar cum? întrebă Scatiul.

Ținîndu-se de mină, cei doi băieți o porniră orbecînd prin beznă. Peste cîteva clipe, amîndoi mergeau, pas cu pas, pipăind un perete umed și cleios. Deodată, mina Scatiului întîlni un drug de fier.

— Fereastra, șopti el. Miinile celor doi băieți se repeziră să atingă fereastra, dar căzură neputincioase.

— Fereastra e zăbrelită și obloanele sînt bătute în cuie pe din-afară, murmură Scatiul. Sîntem prinși aici ca într-o cursă de șoareci.. Dar colo ce-o fi? auzi Scatiul glasul lui Babușcă. Vezi? Parcă tre-mură o lumină...

Scatiul își roti privirea prin bezna de nepătruns și deodată trăsări. Undeva, în stînga lui, pe podea, se făcea un cerc ușor de lumină cenușie. Cei doi băieți se repeziră într-acolo. Pipăind peretele, întîlniră o spîrtură mare, cu marginile îmbrăcate în pietre lucioase, pe alocuri sparte. Era un cămin dărăpănat.

— Ia te uită, Babușcă... Un horn, spuse Scatiul, vîrînd capul în spîrtură și privind în sus, într-acolo de unde cădea pe podea o lumină bolnavă.

Babușcă viri și el capul în spîrtură. Într-adevăr, sus, sus de tot, departe, în vîrfurile hornului întunecat și adînc ca un puț, strălucea un petec albastru de cer.

— S-o ștergem pe aici, Babușcă, ce zici? își dădu cu părerea Scatiul... Leșim pe acoperiș și ne dăm drumul într-un pom uscat.

— Mai e vorbă? Facem așa.

PRIMUL CAMPIONAT DE OINĂ

Elevii din secolul trecut (străbunii noștri) cunoșteau trei jocuri cu mingea: TICUL, POARCA și OINA. Mingile de pe vremea aceea erau din păr de cal, iar pentru jocurile mai deosebite, din piele.

Oina a fost jocul preferat și singurul care a ajuns disciplină sportivă școlară, cu regulament și program de întreceri anuale. Profesorii bucureșteni D. Ionescu și M. Velescu, în regulamentul pe care l-au întocmit la 1898, precizează cu privire la oină: «Terenul va fi lung de 100 m și lat de 40—60 m; mingea va fi din piele, umplută cu păr, și va avea 10—12 cm în diametru; lemnul de bătut mingea va fi lung cam de 50—70 cm; pot juca 18 pînă la 30 copii, împărțiți în două echipe.»

Oina a fost introdusă oficial în școlile noastre în 1898, din inițiativa lui Spiru Haret, care pe atunci era ministru al instrucțiunii. În luna mai a aceluiași an a fost organizat în Capitală, în Cișmigiu, primul campionat școlar de oină. La această competiție au luat parte 108 elevi, din 18 școli, atît din București, cît și din provincie. Câștigătoarea acestui prim campionat de oină al elevilor a fost echipa Liceului «Gheorghe Șincai».

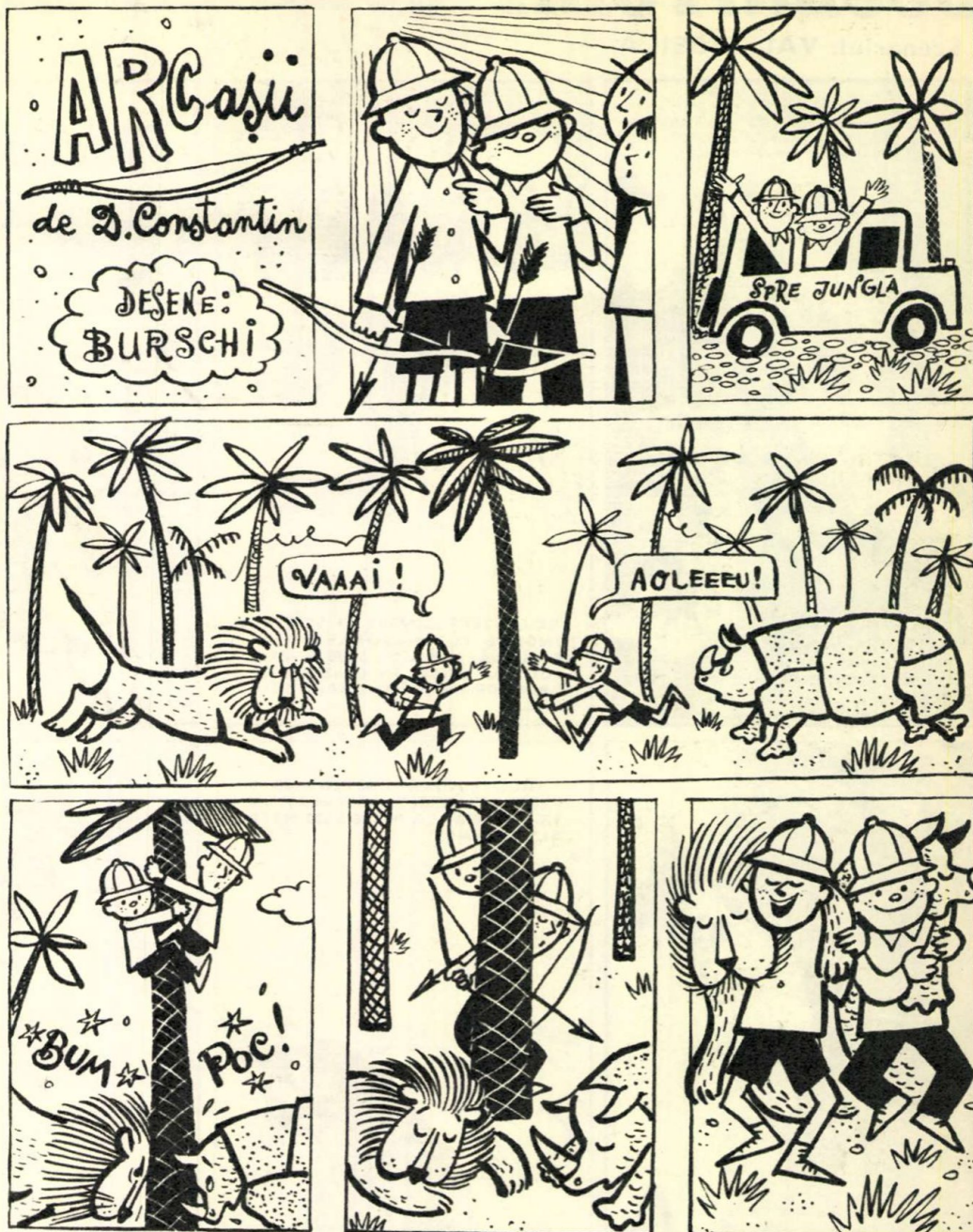
Ion MUNTEANU

FARSORUL PEDEPSIT

Concurenții probei de 100 m plat sînt chemați la start. Un pocnet de pistol, și atleții țîșnesc pe zgura de culoarea cărămizii. Lupta devine pasionantă. Ultimii metri. Firul liniei de sosire este rupt concomitent de trei concurenți... Dar, spre stupefacția arbitrilor, favoritul probei, Romero, nu era printre ei. Se găsea încă la... start. Parcă prinsese rădăcini în pămînt. Încearcă să-și scoată picioarele din groapa startului, dar nu reușea. Ce se întimplase? Unul dintre concurenți turnase un strat gros de clei pe locul de plecare a lui Romero.

Juriul concursului de atletism din Venezuela, locul pățaniei de mai sus, a luat o hotărîre dreaptă: reluarea probei. Romero, odihnit, a învins detașat. Și astfel, planul farsorului n-a reușit.

T.B.

• OSTROVUL LUPILOR •

179

În clipa următoare Babușcă sărea în spatele Scatiului. Dispărînd ușor, ca un șarpe, în tunelul îngust și întunecos, Scatiul se opri, cu miinile și picioarele puternic proptite în peretele de cărămidă.

— Ce faci, Babușcă, vii?

— Iată-mă...

Și urcușul începu. La fiecare pas, degetele celor doi băieți pipăiau elastic, ca brațele unor caracatițe, fiecare colț de cărămidă. Picioarele li se încordau ca niște arcuri în zid. Urcau încet, încet, în timp ce golul rotund și întunecos se căsca din ce în ce mai adînc sub ei. Deodată, mina lui Babușcă, cel care urca primul, întîlni, într-o adîncitură, unde hornul se prăvălise, ceva lung și rece de un șarpe. Babușcă scoase un țipăt înăbușit.

• OSTROVUL LUPILOR •

180

— Ce e? strigă Scatiul.

— Nu știu... Nu știu... gemu înăbușit Babușcă, făcînd un salt acrobatic în sus... Cred că am pus mina pe un șarpe...

Babușcă se înșelase... «Șarpele» era o țevă de plumb de la canalizarea cu apă a clădirii, care își scosese «capul» afară, prin cărămidile prăbușite ale hornului.

— E o țevă de apă, îl liniști Scatiul pe Babușcă, prinzîndu-se bine de ea și făcîndu-și vînt în sus pe hornul îngust și întunecos. Urcă, urcă, Babușcă!

Lumina de deasupra capetelor celor doi băieți creștea din ce în ce mai mult. Se apropiau de ieșire.

Deodată cei doi băieți încremeniră spînzurați deasupra hăului ce se căsca sub ei. De undeva, de jos, răsună în horn ca într-o scoică uriașă zgomotul unei uși trîntite, tropot de pași, și-apoi cei doi băieți auziră pe Vinător înjurînd groaznic:

— De ce nu i-ai legat, dobitocule? Unde sînt? Au șters-o, afurișii.

— Cu neputință, se apăra Bărbosul, ușa era închisă și fereastra zăbreliată. Doar sînt din carne și oase, ce dracu!

Cei doi băieți, încremeniți în hornul întunecos, îi ascultau pe cei doi bandiți, cu suflul la gură.

— Dă lanterna încoă, nepricopsitul, auziră ei din nou vocea Vinătorului și, peste o clipă, un fascicul de lumină se năpusti orbitor spre cei doi băieți. Aici, Max, aici. Sînt în horn, iată-i!

(Va urm.)

CUCERITORII „URIAȘILOR DE PIATRĂ“ (II)

Scenariul: VAL TEBEICĂ

Ilustrații: ION DEAC-CLUJ

NICI AVALANSELE, NICI PRĂVĂLIRILE PIETRELOR, NICI VÎNTUL TURBAT NU ÎO-PRESC PE CEI CURAJOȘI.

DOAR ZECE DINTRE EI VOR AJUNGE PE POVÎRNISURILE SITUATE LA ÎNĂLȚIMEA DE 8 000 M. CEI ALȚI AU RĂMAS ÎN CELE ȘAPTE TABERE DE SPRIJIN AMENAJATE ÎN AVAL.

PRIMUL ASALT ASUPRA VÎRFULUI EVEREST L-A FĂCUT ECHIPA EVANS-BOURDILLON.

EVANS ȘI BOURDILLON SE ÎNȚORC ÎNVINȘI LA TABĂRA A VIII-A.

CEL DE AL DOILEA ASALT SPRE PISCUL MUNTelui ÎL FĂC EDMUND HILLARY ȘI TENSING NORCHE.

TĂCUTI, HILLARY ȘI TENSING ÎSI REFAC PUTERILE ÎNSTATI ÎNTR-UN CORT LA PESTE 8 500 METRI ALTITUDINE.

ÎN DIMINEAȚA ZILEI DE 29 MAI, CEI DOI TEMERARI «ATACĂ» VÎRFUL. POVÎRNISUL ESTE ABRUPT, CRUSTA DE GHEATĂ SUBTIRE ȘI POT ALUNECA ORICÎND. PRIMEJDIA ESTE MARE.

LA 8 800 M ÎNĂLȚIME, ACEASTĂ DESPICĂTURĂ ÎN STÎNCĂ ȘI GHEATĂ, SUB CARE SE CASCĂ O PRĂPASTIE, ESTE SINGURA PORTITĂ PRIN CARE SE POT STRECURA MAI DEPARTE.

ASIGURÎNDU-SE UNUL PE CELĂLALT, HILLARY ȘI TENSING ÎSI TAIE DRUM, APROPIÎNDU-SE DE VÎRFUL MUNTelui.

UN MOMENT ISTORIC ÎN EPOPEEA MARILOR ÎNĂLȚIMI: LA 29 MAI 1953, ORA 11.30, VÎRFUL EVEREST-CIOMOLUMNA A FOST CUCERIT!

CEI DOI BIRUITORI AI URIAȘILOR DE PIATRĂ, TENSING ȘI HILLARY, SÎNT DEOCAMDATĂ SINGURII OAMENI CARE S-AU FOTOGRAFIAT PE «POLUL ÎNĂLȚIMILOR»!

SFÎRȘIT

POSTA ROMANA

POSTA ROMANA

Emisiunea de mărci postale «Reproduceri de artă» se bucură de o execuție grafică superioară. Emisiunea cuprinde următoarele reproduceri:

40 bani — «Portret de femeie» după tabloul lui Mișu Popp.

55 bani — «Fetița cu basma roșie» după Nicolae Grigorescu.

1 leu — «Mos Nicolae Cobzarul» după St. Luchian.

1,60 lei — «Bărbat cu craniu» după pictorul flamand Dierick Bouts.

2,40 lei — «Medor și Angelica» după pictorul venetian Sebastiano Ricci.

3,20 lei — «Ecce Homo», după Tiziano Vecellio, de asemenea venetian.

POSTA ROMANA

De sezon

(criptografie: 2, 7, 2, 5)

ALMS PER

Pescărească

(criptografie: 2, 3, 10, 2, 6)

TEP DA

Muzeu
pentru
copii

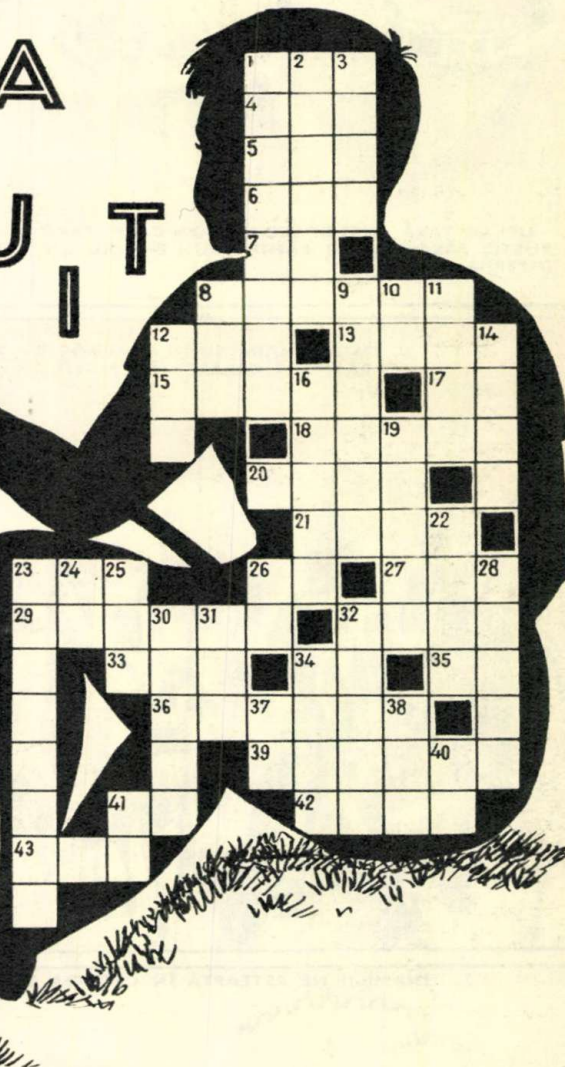
La Marsilia (Franța) s-a deschis un muzeu destinat copiilor, primul de acest gen din Europa. Aici se găsesc tablouri, picturi, desene, care înfățișează tinerilor vizitatori istoria artei din cele mai vechi timpuri și pînă astăzi. Copiii vin în număr mare aici, unde învață mult mai ușor istoria artei decît în clasă.

ORIZONTAL: 1) Împletitură de nuiele cu gura întoarsă înăuntru, folosită la pescuit. 4) Plase de prins pește. 5) Pește... încet! 6) Mediul peștilor. 7) Cată! 8) Pești cu icre negre. 12) Scrumbie mică de mare, uscată și sărată. 13) În «anturajul» peștilor de apă dulce. 15) Corpusculă din urechea internă a peștilor, umite și otolite. 17) Careu! 18) Ansamblu muzical de opt persoane. 20) Pe aceeași parte a corpului la calcan. 21) Sport național. 23) Icre. 26) În schelet. 27) Interjecție. 29) Peștișor deosebit de vorace din fluviul Amazon. 32) Cel mai valoros pește de apă dulce. 33) Nu-i lipsește. 34) Clor. 35) Bune! 36) Cimpelesc. 39) Pește ce călătorește agățat de burta rechinilor. 41) Posezi. 42) Privește! 43) Piscină naturală.

VERTICAL: 1) Pești care se pot deplasa pe țărîm timp de câteva ore, trăind în afara mediului acvatic. 2) Care se înmulțește prin ouă. 3) Udă Parisul. 8) Pisoi. 9) La pești este reprezentată numai prin cea internă (pl.) 10) Poftim, nepoliticos. 11) Ouă de pește. 12) Pește de mare asemănător cu pălămida. 14) Rapid. 16) Peștele... numit științific «raja». 19) A trecut de copilărie. 22) Comandantul balenierei care urmărea o balenă albă în romanul «Moby Dick» de H. Melville. 23) Scuturi osoase care acoperă branhiile peștilor. 24) Chiuit. 25) A brăzda. 26) Primul cuvînt! 28) «Pescuitorii de perle» de Bizet. 30) ...de-mare, echinoderm al cărui aparat digestiv e prevăzut cu «lanterna lui Aristotel». 31) «Regele vinătorilor de balene» din romanul «20 000 de leghe sub mări» de Jules Verne. 32) Influențează mediul acvatic. 34) Extras din vezica înotătoare a unor pești; se folosește la limpezirea vinurilor. 37) Perii! 38) Veche unitate de măsură. 40) Rădăcină. 41) Îndoite, ține loc de undiță.

Dicționar la îndemînă: AHO.

PESCUIT

EXPOZITII

În sălile Muzeului de Artă al Republicii Socialiste România s-a deschis expoziția Tezaurul irakian. Trei sute de exponate, capodopere ale artei mesopotamice, realizate cu milenii în urmă, grăiesc despre străvechea cultură descoperită între Tigru și Eufrat.

CARTI

În luna august veți putea găsi în librării cartea «Taina recifului» de Radu Teodoru — o interesantă povestire în genul fantastico-științific, care istorisește despre o expediție din anul 1980 în ținuturile mirifice ale Africii. Pe cei care doresc să-și completeze seria

«Prima mea bibliotecă» îi anunțăm că tot în luna aceasta va apărea volumul «Mogildea» de Alexandru Vlahuță.

Colecția «Mîini îndemnatice» se va îmbogăți cu o interesantă lucrare datorită lui G.D. Opreșcu, intitulată «Aparate de radio cu tranzistori».

FILM

În cursul acestei luni veți putea viziona filmul Columna, o producție a studioului cinematografic București, în care veți întâlni alături de Ilarion Ciobanu, Amza Pelea și Florin Piersic pe Richard Johnson (cunoscut din «Operațiunea Crossbow») și pe Antonella Lualdi, pe care ați văzut-o în «Surcouf, tigrul celor 7 mări».

Vin cicliștii, film românesc inspirat din

viața sportivilor, va prileji o întâlnire cu cîțiva favoriți ai publicului: Ana Szeles, Dem Rădulescu, Ștefan Bănică.

Nu uitați că în curînd veți putea viziona scurt-metrajul Tinere talente, în care sînt surprinse momente din festivitățile ce au avut loc în toată țara cu prilejul Zilei pionierilor.

Din filmele acestei luni mai spicuim pentru voi: Tarzan, omul maimuță, Fanteziștii, Corabia «Pasărea albastră».

DISC

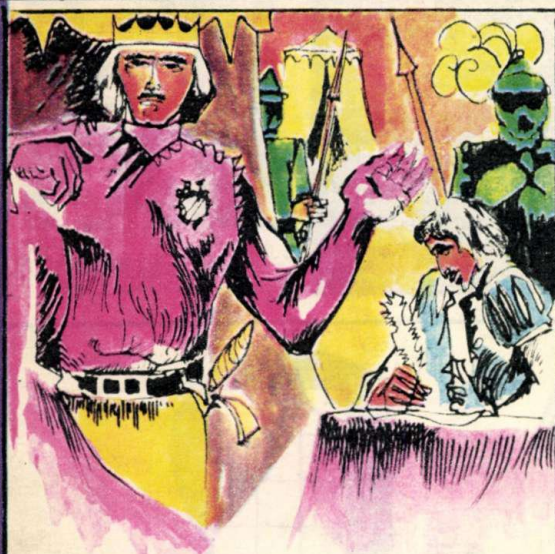
Pe iubitorii de muzică îi anunțăm că «Electrecord» a înregistrat pe un disc (ECD 1185) o serie de arii din opere cîntate de cunoscutul bariton Ladislau Konya.

GIUVAIERURILE LUI BASARAB

Scenariul: DUMITRU M. ION

Ilustrații: MIHAI SINZIANU

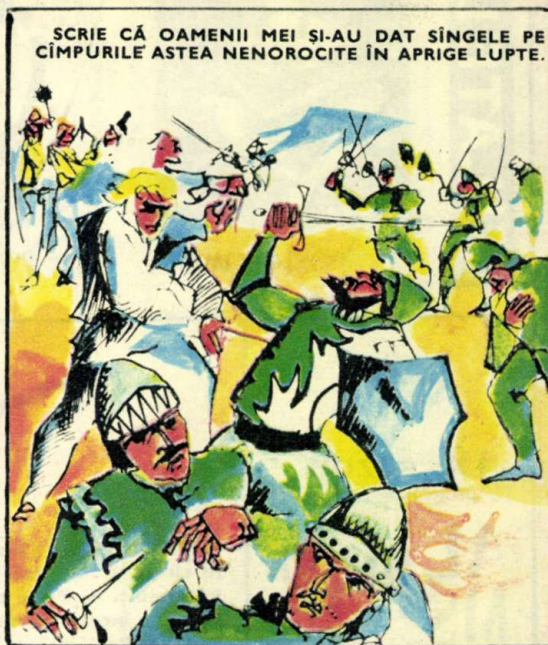
VREMEA VISULUI TRECUSE. AGHIRES ADUSESE VESTEA APROPIATEI LUPTE CU DUSMANUL. OAMENII ERAU ÎN AȘTEPTAREA MARILOR ÎNFRUNTĂRI. CAROL ROBERT INTRASE ÎN TARĂ. PE UNDE TRECEA, CAII MUREAU OTRĂVIȚI, OȘTENII CĂDEAU ÎN DRUM.

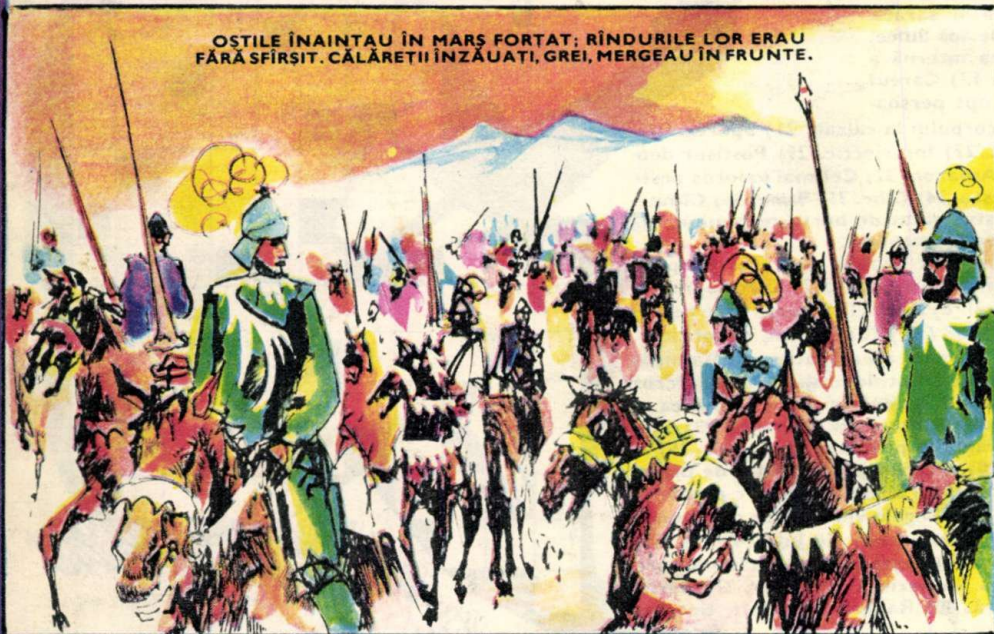
UF! CE TARĂ PUSTIE! SCRIE, CRONICARE: TARĂ PUSTIE, FĂRĂ OAMENI. PĂMÎNT BUN PENTRU UN IMPERIU.

SĂ SCRIU CĂ N-AM ÎNȚILNIT CHIAR PE NIMENI?

SCRIE CĂ OAMENII MEI SI-AU DAT SÎNGELE PE CÎMPURILE ASTEA NENOROCITE ÎN APRIGE LUPTE.

OSTILE ÎNAINȚAU ÎN MARS FORTAT; RÎNDURILE LOR ERAU FĂRĂ SFÎRSIT. CĂLĂREȚII ÎNZĂUAȚI, GREI, MERGEAU ÎN FRUNTE.

— A SOSIT UN OM CU VESTI!
— SĂ VINĂ-N FATA MEA

INAMICII NE AȘTEAPTĂ ÎN CETATEA TRONULUI.

ÎL VOM ÎNVINGE PÎNĂ LA UNUL PE CEI CARE NU SE SUPUN NUMELUI MEU, SCRIE, CRONICARE...

— NU AVEM HRANĂ, SE PLÎNGEAU CAVALERII. O SĂ MURIM AICI; REGELE NOSTRU N-AUDE, NU ÎNȚELEG?

(Va urma)